

בענין:

ענת קם

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב רוני ואח'

רח' ויצמן 2, בית אמות השקעות, קומה 14

תל-אביב 64239

טל': 03-6932090, פקס: 03-6932091

התובעת

נגד

1. הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ

2. אורי בלאו

3. עמוס שוקן

4. אבי זילברברג

כולם ע"י עו"ד זאב ליאונד ו/או עו"ד אלון נדב ו/או

עו"ד דור ליאונד ו/או אח'

ממשרד זאב ליאונד ושות'

רח' יהודה הלוי 23, ת.ד. 29765, תל אביב 6129701

טל': 03-5170881, פקס: 03-5170885

וע"י ב"כ עו"ד ט. ליבליך

ממשרד ליבליך – מוזר עו"ד

רח' נמל תל אביב 40, ת.ד. 300, ת"א, 61002

טל': 03-5442370, פקס: 03-5442375

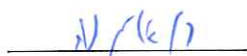
הנתבעים

סיכומי תשובה מטעם הנתבעים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 4.2.18 מתכבדים הנתבעים להגיש סיכומי תשובה מטעמם, ביחס לעניינים המפורטים בבקשה בכתב (בקשה מס' 76) כדלקמן:

כפי שפורט בבקשה בכתב, התובעת ביצעה שינוי חזית ביחס לשורה של סוגיות. הנתבעים מתנגדים לכך, ומבקשים כי בית המשפט הנכבד יתעלם משינוי החזית. מבלי לגרוע מהתנגדות זו, מוגשים בזאת סיכומי התשובה של הנתבעים. הנתבעים דוחים את כל טענות התובעת בסיכומי התשובה, גם אם לא ניתנה על ידם התייחסות לכך בסיכומים אלו.

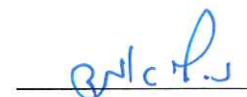
ההדגשות בסיכומי תשובה זו – אינן במקור.

עו"ד ט. ליבליך
ליבליך- מוזר, עו"ד

עו"ד אלון נדב
זאב ליאונד ושות', עו"ד

עו"ד זאב ליאונד

ב"כ הנתבעים

1. הסכמת התובעת לפרסום הויזואלי בכתבה "מכירת חיסול" – הדיון בסוגיה זו התייטר בעיקרו, שכן התובעת לא עמדה כלל בנטל המוטל עליה להוכיח תביעתה: (1) התובעת לא הביאה שום עדות לפיה הפרסום הויזואלי היה, כביכול, "הסיבה בלעדית" לפתיחת החקירה, ולא הציגה שום פרסום (שכשלעצמו איננו קביל) הטוען זאת. אדרבא. ממוצג 34 של התובעת (פרסום בלתי קביל כשלעצמו) עלה שהפרסום הויזואלי לא היה ה"סיבה בלעדית" לפתיחת החקירה, אלא החקירה נפתחה לאחר בדיקות שבוצעו על ידי השב"כ ("משום שהיה לנו, לאחר בדיקות שעשינו, יסוד סביר להניח, שהמסמכים שראינו הם רק קצה קצהו של הקרחון..."). (2) התובעת לא הוכיחה שהפרסום הויזואלי חשף אותה, כביכול. אדרבא. הוכח, כי ב"כ המדינה טענה בהליך הפלילי, שהחקירה שהתנהלה בעקבות כל הפרסומים לא חשפה את התובעת. התובעת לא עמדה כלל בנטל להפריך זאת.
2. התובעת הציגה שלוש גירסאות עובדתיות שונות ביחס לשאלה מה היא חשבה, באותה נקודת זמן ספציפית, לפני פרסום הכתבה "מכירת חיסול", על פרסום ויזואלי של המסמכים: (1) בשב"כ ובמשטרה, התובעת טענה, שהיא חשבה אז, שאין סיכון בפרסום ויזואלי. (2) בהליך הפלילי, התובעת טענה שהיא לא ידעה אז, האם בפרסום ויזואלי יש סיכון. (3) בסעיף 60 לתצהירה בתיק זה, התובעת טענה, שהיא ידעה אז, שבפרסום ויזואלי יש סיכון.
3. התובעת טוענת, בסעיף יז' לסיכומי התשובה, שסעיף 60 לתצהירה מגלם שיח תיאורטי, המתקיים "בהינתן שבלאו מגשים את חובת הזהירות המוגברת שלו כלפי התובעת, ומזהיר אותה מפני הסיכונים הכרוכים בפרסום המסמכים על גבי העיתון". מדובר בגירסה נוספת של התובעת, שיש לדחותה. ראשית, התובעת מוסיפה, בדיעבד, לסעיף 60 לתצהירה, תנאי מוקדם של קבלת אזהרה מבלאו ("בהינתן"), אשר לא קיים כלל בסעיף 60 לתצהירה, ועל כן לא נחקרה עליו. שנית, סעיף 60 לתצהיר התובעת מציג טיעון, לפיו התובעת לא ידעה שעומד להתפרסם פרסום ויזואלי, ואילו היתה יודעת עליו, הרי שהיא היתה מתנגדת לפרסום ויזואלי מיד, על בסיס שתי עובדות בסיסיות וגלויות, שהיא כבר ידעה, ולא הצריכה קבלת אזהרה/הסבר כלשהו מבלאו. שתי העובדות הן: המסמכים "נשאו תאריך ספציפי, ונקשרו על פניהם לאלוף פיקוד המרכז שבלשכתו שירתי". קו טיעון זה, הטוען להתנגדות מיידיית לפרסום ויזואלי, על יסוד שתי עובדות שלא הצריכה קבלת אזהרה/הסבר כלשהו מבלאו עומד, כמוכן, בסתירה מוחלטת, לטענה החדשה, בסעיף יז' לסיכומי התשובה, ממנה עולה, כי רק אם התובעת היתה מקבלת אזהרה מבלאו, ביחס לסיכונים, כביכול, שבפרסום ויזואלי, היא היתה מתנגדת לפרסום הויזואלי.
4. העובדות שהוכחו בתיק זה ברורות: התובעת ידעה שעומד להתפרסם פרסום ויזואלי, הסכימה לכך, במהלך העבודה המשותפת על הכתבה, וחשבה בזמן אמת שאין חשש לחשיפתה מפרסום ויזואלי (כגירסתה הראשונה). גם בלאו סבר בזמן אמת, שבפרסום הויזואלי אין סיכון לחשיפת התובעת, ואכן הפרסום הויזואלי לא חשף את התובעת. ב"כ המדינה טענה בהליך הפלילי, של-300 איש היתה גישה למסמכים (נספח 15 לתצהיר בלאו). התובעת הסתירה את דבריה ב"כ המדינה בתצהירה, ומשאלו נחשפו על ידי הנתבעים, היא לא הפריכה אותם כלל.
5. התובעת טוענת, בסעיף יד' לסיכומי התשובה, כי בלאו מנסה לרומם את שתיקתה להסכמה מפורשת לפרסום ויזואלי. הטענה מופרכת. התובעת הביעה הסכמה לפרסום ויזואלי באופן ברור ונמשך, באמירותיה, מעשיה והתנהגותה, לפני הפרסום ואף לאחריו, לרבות בשיחת טלפון נרגשת, מיוזמתה, המברכת את בלאו, באמירות ברורות, על פרסום הכתבה "מכירת חיסול" שכללה פרסום ויזואלי. התובעת, עיתונאית במועד פרסום הכתבה "מכירת חיסול", ידעה בזמן אמת שעומד להתפרסם פרסום ויזואלי, וגם ידעה בזמן אמת שהיא מסכימה לכך, וגם הבינה היטב את משמעות הסכמתה לכך, ולכן גם לא באה אז בטענות לבלאו בנוסח: "לא ידעתי" שעומד להתפרסם פרסום ויזואלי, אן "לא הסכמתי לכך" אן "לא הבנתי את משמעות הסכמתי לפרסום הויזואלי", אן "הפרסום הויזואלי עומד בניגוד לפרקטיקה העיתונאית המקובלת" אן "הפרסום הויזואלי כולל מסמכים מסווגים שנשאו תאריך ספציפי ונקשרו על פניהם לאלוף פיקוד המרכז שבלשכתו שירתי" (סעיף 60 לתצהירה). במשטרה ובשב"כ, כשהפרסום הויזואלי מתנוסס לנגד עיניה, התובעת אף טענה, כי זו הכתבה שראתה לנגד עיניה בטרם פרסומה וכך התכוונה שתצא הכתבה (!) – הודאת בעל דין ברורה. יצויין, כי התובעת לא טענה במשטרה ובשב"כ, שהיא לא הבינה את "משמעות" הסכמתה לפרסום הויזואלי, שהרי אז טרם לבשה את גלימת ה"ילדה" שאינה מבינה, כביכול, את פשר מעשיה (היתממות שנדחתה בפסיקת בית המשפט המחוזי בהליך הפלילי). בית המשפט הנכבד מתבקש אף הוא, בכל הכבוד הראוי, לדחות היתממות "ממוחזרת" זו של התובעת.
6. מתן עצות לשיבוש חקירה - התובעת מלינה על שבלאו לא סיפק לה עצה למחוק את הכל ממחשביה, לטובתה היא. מדובר בעצות שעלולות היו לסבך את בלאו ואף אותה בשיבוש חקירה פלילית והשמדת ראיות. התובעת מרחיקה לכת יותר מעו"ד גלאט ברקוביץ, שטענה, כי היא לא התכוונה לשבש חקירה, כדי שלא להוסיף על העבירה שכבר ביצעה (ראה סעיף 506 לסיכומי הנתבעים). כאן, להבדיל, התובעת לא מסתפקת בעבירה שביצעה, אלא רוצה לבצע עבירה נוספת של שיבוש חקירה, ואף מעזה ודורשת מבלאו שיתן לה עצות איך לבצע זאת. אין זה מתפקיד עיתונאי, במסגרת יחסי עיתונאי-מקור, לעשות כן. בניגוד לרמיזת התובעת בסיכומי התשובה, בית המשפט העליון לא נתן בפס"ד גלאט ברקוביץ (או בפסק דין אחר) שום הכשר לשום מקור עיתונאי לעבור עבירה פלילית חמורה של שיבוש חקירה, על דרך של העלמת או השמדת מסמכים, אלא רק סיפק דוגמה לאמצעי זהירות שמקורות יכולים לנקוט (העלמת/השמדת מסמכים), ללא דיון בחוקיות המעשה. הרי לא כל השמדת מסמכים, שלא לומר

- עצם החזקתם של המסמכים על ידי המקורות, הינם בגדר עבירה פלילית מצד המקורות. בענייננו, להבדיל, גם עצם החזקת המסמכים, ודאי ההשמדה שלהם (לו התבצעה), מהווים עבירה פלילית מצד התובעת.
7. החקירה נפתחה לפני פניית עופר קול לעיתון הארץ - התובעת טוענת, בסעיף קיב' לסיכומי התשובה, שאלי"מ קול לא העיד שעשה את אשר התבקש כחלק מאיזו "חקירה". זוהי הצגה כוזבת של עדותו של עופר קול. עופר קול העיד, במפורש, כי עשה את שהתבקש כחלק מהחקירה, אשר נפתחה עוד קודם לפנייתו אל עיתון הארץ. בענין זה נפנה לעדותו, בעמ' 175-170 לפרוטוקול, לפיה הוא פנה לעיתון "הארץ" לבקשת ראש הצח"מ, מוטי מרדיקס, נרתם למשימה של צוות החקירה המיוחד (צח"מ), שחקר את הענין, ראה עצמו חלק מהצוות, ופעל בענין זה בתיאום עם ראש הצח"מ (ראה גם סעיף 2 לתצהיר עופר קול, לפיו הוא ביצע את הפעולות "בשם" ראש מחלקת בטחון מידע בצה"ל). הוכחה נוספת לכך שהחקירה כבר נפתחה אז מצויה בהודעת ב"כ המדינה, בהליך הפלילי, כי השב"כ התחיל בחקירה, ואף הוביל אותה, כבר מתחילת הדרך (עמ' 219 לתיק המוצגים של הנתבעים).
8. הנתבעים צפו את פתיחת החקירה במועד פניית עופר קול לעיתון הארץ - בניגוד לטענת התובעת בסיכומי התשובה, הנתבעים טענו במפורש בסיכומיהם, שהם צפו קיומה של חקירה במועד פניית עופר קול לעיתון "הארץ", וגם הפנו לעדויות מטעמם בענין זה (סעיפים 589-588 ו-791 לסיכומיהם). כפי שהוסבר, קיימים מקרים בפרקטיקה העיתונאית, שבהם מתבצעות פניות לעיתון לאחר פרסום עיתונאי, בבקשה לקבלת מסמכים שזכרו בפרסום העיתונאי. במקרה זנן, הנתבעים הוסיפו ובחנו את פניית עופר קול, "במשקפי הצפיות", וחששו, שפניית גורם צבאי לקבלת מסמכים צבאיים מסווגים, שכבר פורסמו ויזואלית לעיני הציבור בכתבה, כאשר אותו גורם צבאי יכול היה לקבל אותם בקלות מן הצבא, מסתירה ניסיון לקבלת מסמכים לצורך החקירה לאיתור המדליף. אבי זילברברג העיד, כי הוא סירב למסור את המסמכים, בין היתר, על יסוד החשש שכבר נפתחה החקירה: "כשעופר קול התקשר יכול להיות שיש כאן בדיקה, אתה לא מתנהל כאילו אין כלום" (ע' 419 לפרוטוקול), וכן: "אתה צריך לצפות שכשעופר קול פונה, אולי זו כבר חקירה, אולי מישהו שלח אותי" (ע' 410 לפרוטוקול), ואכן, כפי שהתברר, בדיעבד, עופר קול אכן נשלח במסגרת החקירה לאיתור המדליף, לקבל את המסמכים שעיתון הארץ קיבל מן המקור. בנסיבות אלו, בוודאי שלא ניתן לבוא בטענות אל הנתבעים על שלא פעלו לשבש את החקירה, שבאותה עת, כבר נפתחה. בהקשר זה יודגש: אפילו אם נניח, שהחקירה טרם נפתחה במועד פניית עופר קול לעיתון (ובפועל, היא נפתחה עוד קודם לפנייתו אל העיתון), הנתבעים צפו באותה עת פתיחת חקירה (מוגבלת ומצומצמת), וגם מטעם זה, על פי החוק, אסור היה לנתבעים לשבש את החקירה.
9. "מרווח הנשימה של הדמוקרטיה לא חל על התובעת - תיק זה מתנהל לאחר שבית המשפט העליון כבר פסק, כי מרווח הנשימה של הדמוקרטיה מתייחס לאי העמדתו לדין של עיתונאי חוקר, אם יחזיר את המסמכים שהוא מחזיק לצורך עבודתו, וקבע, ספציפית, ש"מרווח הנשימה של הדמוקרטיה" אינו חל על התובעת: "המערערת אינה צריכה לחסות תחת ההגנה המיוחדת הנובעת מתפקידו של עיתונאי חוקר בנסיבות העניין..." (ראה סעיף 71.8 לסיכומי התובעת). לאור זאת, ניסיונה של התובעת לטעון בסיכומי התשובה, כאילו מרווח הנשימה של הדמוקרטיה חל ביחס אליה, ועוד ביחס לעבירות פליליות חמורות נוספות, שהיא רצתה לבצע, ואשר היא, כמובן, לא העזה לטעון להן, בערעורה בבית המשפט העליון (שם העלתה על נס את שיתוף הפעולה עם חוקריה, וזכתה לקיצור עונשה), הינו מופרך מיסודו. בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת, במסגרת פסק דינו בתיק זה, ליישם את פסיקתו המחייבת האמורה של בית המשפט העליון, אשר התייחסה, ספציפית, אל התובעת, ענת קם.
10. התובעת טוענת בסיכומי התשובה, כי בתקופה שמסוף אוקטובר 2008 ועד ליום 15.12.09 (מועד חקירתה בשב"כ) "אין שני עבריינים" בזירה אלא עיתונאי (בלאו) ומקור (התובעת)", ולטענתה, "מחדלי הנתבעים" הם שהביאו אותה, כביכול, לכדי הגדרת "עברייני". על יסוד תיזה חדשה זו, היא תוקפת את בלאו בסיכומי התשובה, מדוע הוא לא שיטה בחוקרי השב"כ, על דרך של מסירת "תמהיל" אחר של המסמכים שברשותו. טענות התובעת מופרכות:
11. ראשית, התובעת היתה עבריינית פלילית, ללא קשר לנתבעים. התובעת מיינה, אספה והחזיקה מסמכים צבאיים, בכוונת מכוון, עוד בטרם הכירה את בלאו. לא הנתבעים הפכו את התובעת לעבריינית - היא החליטה להפוך לעבריינית, על דעת עצמה. הפסיקה בהליך הפלילי אודות התכנון המחושב מצידה ביחס לביצוע עבירות אלו מדברת בעד עצמה, ושוללת את ניסיונה להציג דמות בדיינית של "ילדה" שלא הבינה, כביכול, את פשר מעשיה.
12. שנית, בתקופה שמסוף אוקטובר 2008 ועד ליום 15.12.09, התובעת כבר אספה, החזיקה ומסרה ידיעה סודית לבלאו. התובעת היתה אז עבריינית, גם אם במדינה לא היה ידוע באותה העת שהיא נטלה את המסמכים מהצבא. העובדה שהתובעת היתה לא רק עבריינית אלא גם מקור עיתונאי לא מתירה לה לבצע את עבירות הפשע שביצעה (אין טענת הגנה שכזו בחוק העונשין), וגם לא מתירה לה לבצע עבירות נוספות של שיבוש חקירה והשמדת ראיות.
13. התובעת טענה בהליך הפלילי ואף העידה בתיק זה, כי היא לקחה מהצבא ללא רשות, והעבירה לבלאו רק מסמכי דואר נכנס ולא מסמכי דואר יוצא, וכי זו היתה אחת הסיבות לכך שהיא חשבה, באותה עת, שאין סיכון בהעברת המסמכים לבלאו לצורך פרסומם (סעיף 53 לסיכומי הנתבעים). מדובר בשיקולים אשר שקלה התובעת בעצמה.
14. שלישית, בתקופה שמסוף אוקטובר 2008 ועד ליום 15.12.09, בלאו כבר החזיק ידיעה סודית (אלפי מסמכים צבאיים) ולפיכך היה בגדר עברייני, לפי החוק היבש. התובעת מקשה, בסעיף קכט' לסיכומי התשובה, מדוע בלאו

- לא מסר לשב"כ רק את המסמכים שזכרו בפרסומים, וטוענת, כי "ייתכן" שמסירת המסמכים הללו בלבד היתה מונעת את זיהויה כמקור. נשיב על כך: (א) גם טענה זו של התובעת מתעלמת מהעובדה שהחזקת המסמכים על ידי בלאו היתה עבירת פשע על פי ההגדרה בחוק. (ב) טענת ה"ייתכן" הינה, כשלעצמה, ספקולציה בעלמא, אשר לא הוכחה בשום עד או ראיה. (ג) טענת ה"ייתכן" פועלת לחובת התובעת, שהרי התובעת טענה לאורך המשפט (ללא שמץ ראיה), כי הפרסום היוזואלי סיכן אותה, כביכול, וכי הפרסומים הנוספים "הגבירו" את הסיכון, כביכול. כעת, בסיכומי התשובה, מציגה התובעת פרופוזיציה הפוכה, לפיה כל הפרסומים בעיתון **בתוספת** מסירת כל המסמכים נשוא הפרסומים לשב"כ, "ייתכן" שהיו **מונעים** את זיהויה כמקור (!). הנה כי כן, גם לשיטתה, לא היה כל סיכון לחשיפתה, לא מן הפרסום היוזואלי ולא מן הפרסומים הנוספים שבוצעו לאחר מכן בעיתון הארץ.
15. טענת התובעת, בסעיף קכט' לסיכומי התשובה, כי 27 מסמכים (מתוך 49 המסמכים שבלאו העביר לשב"כ) היו דואר **יוצא**, משמעה שהתובעת חוזרת בה מטענתה, שבלאו מסר לשב"כ רק מסמכים ממנה ולא ממקורות אחרים, שהרי אם התובעת מסרה לבלאו רק מסמכי דואר נכנס (כפי שהעידה בחקירתה הנגדית בתיק זה- ראה סעיף 53 לסיכומי הנתבעים), הרי שבלאו לא יכול היה למסור לשב"כ מסמכי דואר **יוצא**, שמקורם **בתובעת**. בכל מקרה, בלאו עמד בכל חובותיו העיתונאיות כלפי התובעת, **ואף הרבה מעבר לכך**, עת מסר לשב"כ 49 מסמכים בלבד. **בלאו שילם מחיר יקר על ניסיונו להגן על התובעת כמקור**, הועמד לדין, באופן תקדימי, והורשע. התובעת לא מסתפקת בכך שבלאו "שכב על הגדר" בשבילה. היא מעזה לדרוש: מדוע לא איפשרת לי לעבור **עוד** עבירות פליליות? מדוע לא עברת בעצמך **עוד** עבירות פליליות? כל אלו אינם נכללים ביחסי עיתונאי-מקור.
16. **העדר קשר סיבתי** - התובעת טוענת שהתרשלות הפוגעת ביכולת תובע להוכיח קשר סיבתי עשויה להעביר נטל לנתבע לשלול קיום קשר סיבתי. **ראשית**, מדובר בטענה בנוגע להעברת נטל שהיה על התובעת לטעון אותה מלכתחילה בכתב התביעה. אין מחלוקת, שהטענה לא הועלתה על ידי התובעת בכתב התביעה ולפיכך יש לדחותה.
17. **שנית**, לא היתה התרשלות מצד הנתבעים: (1) הפרסומים לא חשפו את התובעת; (2) גם 49 המסמכים שמסר בלאו לשב"כ לא חשפו אותה. **המדינה עצמה לא טענה ש-49 המסמכים "חשפו" את התובעת. המדינה אפילו לא טענה שהחקירה המודיעינית (שאיש אינו יודע מה כללה) "חשפה" אותה (!)**. כל שהמדינה טענה הוא שהחקירה המודיעינית "הובילה" אל התובעת, אשר זומנה לשב"כ, **לא כחשודה**, אלא כמי שעשויה לדעת דבר-מה בנוגע להדלפה. **הא ותו לא**. לא היתה מחלוקת בהליך הפלילי בין המדינה לבין התובעת, שהיא זו שהפלילה את עצמה, והיא זו שסיפקה את הראיות נגדה. מאחר לא היתה התרשלות מצד הנתבעים הרי שלא ניתן להעביר נטל אליהם.
18. אפילו אם **ננית**, שהתובעת היתה מוכיחה, שמסירת 49 המסמכים לשב"כ "חשפה" אותה כמקור (מה שלא הוכח מעולם, וגם המדינה לא טענה זאת), לתובעת לא יכולה להיות טענה על כך, שהרי בלאו **עצמו** היה אז בגדר עברין, בעצם **החזקת** המסמכים אצלו, והוא אף הורשע בכך, כך שפניה לבית משפט, בבקשה להסרת חסיון עיתונאי, לא היתה רלוונטית (מעבר לאפשרות, הסבירה, שהיה מוצא צו איסור פרסום גורף על הליכים להסרת חסיון עיתונאי בחקירה בחשד לריגול). בלאו היה חייב למסור את המסמכים שברשותו, כך שלא מתקיים קשר סיבתי משפטי.
19. **שלישית**, הנתבעים לא פגעו ב"יכולת" התובעת להוכיח קשר סיבתי (מוכחש), שהרי התובעת סיפקה **גידסאות עובדתיות ברורות וחד משמעיות**, מה היתה עושה אילו מסרו לה הנתבעים, שיש חקירה ו/או שהשב"כ בעקבותיה. **על פי גירסה אחת של התובעת, "אין ספק" (!!)**, שהיא היתה מודה, עוד בנובמבר 2008, אם החוקרים היו מגיעים אליה, **כיון שלא היתה לה כוונה להסתיר את הדברים** (דברי פרקליטה בהליך הפלילי, נספח 15 לתצהיר בלאו) – גירסה עובדתית ברורה וחד משמעית. ראה גם דברי פרקליטה בהליך הפלילי, לפיהם התובעת **לא התכוונה** לשבש את החקירה, לאחר שזו החלה (סעיף 548 לסיכומי הנתבעים) – **עוד אמירה עובדתית ברורה וחד משמעית**.
- ניסיונה של התובעת לטעון, בדיעבד ורק בסיכומי התשובה, שדברי פרקליטה בהליך הפלילי הם "ספקולציה תיאורטית", הינו מופרך. **ראשית**, "אין ספק" היא אמירה **עובדתית ודאית**. לא ספקולציה ולא תיאורטית. **שנית**, התובעת לא טענה שמדובר ב"ספקולציה תיאורטית" בהליך הפלילי (ולא בכדי), וקיים **השתק שיפוטי ברור** לחובתה. אם נשווה לפס"ד ועקנין, שעסק באדם שנפגע עקב קפיצה למים רדודים בבריכה ללא שלט אזהרה, הרי שהתובעת משולה לאדם, שכבר הודה, ברורות, בבית המשפט, כי הוא היה קופץ באותו מקום, גם אם היה מוצב שלט שכזה, ולאחר מכן מגיש תביעת רשלנות, על שלא שמו שם שלט שכזה. לתובע שכזה אין שום עילת תביעה. ודוק: בפסק דין ועקנין נדונה השאלה, "אם קיומו של השלט ואיסור הקפיצה בו היו יוצרים, הלכה למעשה, מציאות כוללת, אשר במסגרתה **סביר יותר להניח, שהניזוק לא היה קופץ למים במקום האסור, מאשר להניח, שהוא היה קופץ בהם**". לפי שיטת התובעת בהליך הפלילי, אין צורך להתחבט בשאלה, מה "סביר" להניח שהתובעת היתה עושה, אלא "אין ספק" (!), כך לשיטתה, שהיא היתה מודה בכל, וזאת ללא קשר לנתבעים.
- שלישית**, התובעת כבר אישרה בחקירתה הנגדית בפני בית המשפט הנכבד כי כך אכן אמר פרקליטה בהליך הפלילי, מבלי לטעון בחקירתה הנגדית, שדבריו היו "ספקולציה תיאורטית", כביכול. עדות התובעת בחקירתה הנגדית, אודות דברי פרקליטה בהליך הפלילי, הינה עדות קבילה מבחינת דיני הראיות, המדברת בעד עצמה.
21. **על פי גירסה שניה של התובעת**, בכתבה בערוץ 10 (אשר הוגשה כראיה, בנספח 28 לתצהירו של בלאו) ובחקירתה הנגדית בתיק זה, התובעת היתה משבשת את החקירה, מפרקת את המחשב ומשמידה את אלפי המסמכים שנטלה

- מהצבא. גם כאן, מדובר בגירסה עובדתית ברורה וחד משמעית, השוללת כל אפשרות להעביר נטל אל הנתבעים. ניסיונה של התובעת לטעון, בדיעבד ורק בסיכומי התשובה, כי מדובר ב"תרחיש דמיוני", כאילו עסקין בענין בדיוני, מהווה סילוף של דבריה שלה, הן בכתבה בערוץ 10 והן בחקירתה הנגדית בתיק זה. אם לא די בכך, הרי שהוכחה נוספת לכך, שאין מדובר בענין בדיוני, מצויה בסעיפים פט' וקז' לסיכומי התשובה של התובעת, בהם נטען, ש"התובעת דיברה אמת בחקירתה ולא ניסתה- בתמימותה, בחוסר ניסיונה, מפאת אי הכנתה ואי מוכנותה – להסתיר פרטי מידע" ו"הודתה בחקירתה בשב"כ הרבה מעל ומעבר למה שהחוקרים דמיינו", משום ש"היא הרי לא הייתה מתואמת עם בלאו...". הנה כי כן, גם לפי סיכומי התשובה, התובעת רצתה לתאם גירסאות עם בלאו, להסתיר אינפורמציה ולשקר בחקירתה. כאשר תובע טוען, באופן ודאי, כי היה מבצע עבירות פליליות, דין התביעה כנגד הנתבע, על ש"לא נתן אפשרות" לתובע לבצע עבירות פליליות, להידחות מכל וכל.
22. לפיכך, על פי שתי גירסאותיה הברורות של התובעת (ההפוכות זו לזו...) לא ניתן להעביר שום נטל אל הנתבעים.
23. "אוטונומיית הרצון" של המקור שביצע עבירה פלילית – בניגוד לטענתה של התובעת בסיכומי התשובה, הנתבעים כלל לא טענו שהיה עליה לשקר בחקירתה בשב"כ. התובעת זומנה לחקירה בשב"כ, ללא רשלנות מצד הנתבעים, שהרי הפרסומים בעיתון הארץ וכן מסירת 49 המסמכים לשב"כ לא חשפו אותה. ודוק: כאשר התובעת הגיעה לשב"כ, לא הוצג בפניה בדל ראיה נגדה, לא נטען נגדה שהיא חשודה, לא הוצא נגדה שום צו מעצר, שום צו חיפוש, ואף ניתנה לה הזדמנות מלאה לקבל יעוץ של עורך דין, בטרם הודתה בדבר. בכך נבדל המקרה דנו, באופן בולט, ממקרה תיאורטי, שבו עיתונאי מפרסם כתבה החושפת את פרטי המקור, והמקור מגיע לחקירה כחשוד, כאשר זהותו כבר נחשפה מן הפרטים המופיעים בכתבה, ואין לו ברירה מעשית אלא להודות, כי הוא המקור.
24. זאת ועוד. תיאוריית "אוטונומיית" הרצון התפתחה במסגרת תביעות רשלנות רפואית, ועיקרה, מתן האפשרות לחולה לקבל מידע מהרופא, כדי לאפשר לחולה להכריע מה ייעשה בגופו, ביחס למספר אפשרויות טיפול חוקיות. בענייננו, התובעת הודיעה בהליך הפלילי באמצעות פרקליטה, שלא היתה לה כוונה לשבש את החקירה, וכי היתה מודה בלקיחת המסמכים ללא רשות ובמסירתם לבלאו, אם החוקרים היו מגיעים אליה קודם לכן, וכי היא מתחרטת על העבירות שהיא ביצעה. לפי שיטת התובעת, האפשרות שהיא תבצע עבירה פלילית של שיבוש חקירה, השמדת ראיות והמלטות מהארץ, לא היתה קיימת במסגרת "אוטונומיית" הרצון שלה (!), ולכן היא לא יכולה לבוא בטענות לנתבעים בתביעה זו, קיים השתק שיפוטי נגדה, ויש לדחות את טענותיה בענין זה, על הסף.
25. בענייננו, "אוטונומיית" הרצון של התובעת, כמקור שביצע עבירה פלילית, נשמרה בשב"כ, על פי שיטתה היא. התובעת לא טענה בהליך הפלילי שהוצאה ממנה הודאה בכח, וגם לא טענה בהליך הפלילי שלא ניתנה לה, כביכול, אפשרות להיוועץ עם עו"ד, בטרם הודתה בדבר. התובעת, אשר זומנה לשב"כ, כעוד גורם שעשוי לדעת דבר-מה בענין, החליטה, על פי שיטתה היא, לוותר על עורך דין ולהפליל את עצמה. לשיטתה, זו היתה בחירתה שלה, החלטתה שלה, והיא אף השתמשה בכך בהליך הפלילי, כאות ועדות להיקף המוחלט של שיתוף הפעולה שלה עם חוקריה, וכנימוק ברור לקיצור עונשה. התנהגות התובעת בשב"כ ניתקה, איפוא, כל קשר סיבתי משפטי.
26. רק אחרי שקוצר עונשה בבית המשפט העליון, והיא מיצתה עד תום את הנאתה מטענותיה אלו (ויתור על עו"ד בחקירה בשב"כ, שיתוף פעולה מלא, הפללה עצמית וחרטה על מעשיה), העלתה התובעת את הטענה היצירתית בדבר פגיעה ב"אוטונומיית" הרצון. התובעת אינה בגדר חולה, המתלבט בהכרעה בין מספר אפשרויות חוקיות, אלא מקור שביצע עבירת פשע, ומצטער על כך שהוא לא ביצע עוד עבירות פליליות, בנוסף לעבירות הפליליות שהוא כבר ביצע ובגינן הוא כבר הורשע. הטרזוניה האמיתית של התובעת, כפי שנחשפה במיוחד בסיכומי התשובה, הינה על ה"פגיעה", כביכול, ב"אוטונומיית" הרצון שלה, להשמיד ראיות, לשקר, לשבש חקירה, להסתיר פרטי מידע ומסמכים, ולתאם את הגירסאות עם בלאו. אין שום תיאוריה משפטית המכירה בכך.
27. טענת התובעת, בסעיף קז' לסיכומי התשובה, כי היא הבינה שהיא "נתפסה ברשת" ולכן החליטה לשתף פעולה עם חוקריה, הינה גירסה נוספת של התובעת מדוע הודתה (ראה גירסאותיה הקודמות הטוענות כי הודתה עקב הבטחה לאי העמדה לדין, פחד מחוקרי השב"כ ועוד). גם גירסה זו מוכיחה את "אוטונומיית" הרצון שלה. לפי גירסה זו, למרות שלא הוצג בפני התובעת בדל ראיה ואפילו לא נאמר לה שהיא בכלל חשודה, היא סברה, עצמאית, כי "נתפסה ברשת" והחליטה, עצמאית, להודות ולהפליל את עצמה. אין לה על מה להלין על הנתבעים.
28. היסוד הנפשי של עבירת שיבוש הליכים – התובעת טוענת, כי על מנת להרשיע את בלאו בשיבוש הליכים היה צורך להוכיח יסוד נפשי של "כוונה". התובעת טוענת, כי הנתבעים לא דנו ביסוד נפשי זה בסיכומיהם, ומוסיפה, כי הנתבעים לא דנו בטענת מתי גולן, כי הוא היה מגלה לתובעת על התשאל בשב"כ. הטענות כוזבות וחסרות שחר.
29. בניגוד לטענת התובעת, הנתבעים דנו ביסוד הנפשי של עבירת שיבוש הליכים. ראה, למשל, סעיף 643 לסיכומי הנתבעים וההפניה לסעיף 20 לחוק העונשין: "ראיה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן", וציינו, כי האפשרות שהתובעת תשבש את החקירה היתה קרובה לוודאי ואף וודאית, לאור הנסיבות הקיצוניות דנו, של מקור עיתונאי, שמסר לעיתונאי אלפי מסמכים, מאות מהם סודיים וחלקם סודיים ביותר, שהמקור נטל ללא רשות מן הצבא, תוך ביצוע עבירת פשע חמור. בלאו ידע היטב, בזמן אמת, שהוא קיבל מסמכים סודיים רבים מאת התובעת, ובנסיבות אלו, עצם אזהרתה של התובעת מפני פתיחת חקירה, שלא לומר

- מתן הודעה לתובעת על קיומו של הסכם עם השב"כ, היו עלולים להוביל את בלאו לעבור עבירת שיבוש חקירה, וזאת לאור האפשרות ה"קרובה לוודאיי" שהתובעת, מבצעת הפשע, תנקוט בפעולות לשבש חקירה. פעולות שכאלו הינן "אפשרות קרובה לוודאיי" בעבירות פליליות פחות חמורות מאלו שבהן הורשעה התובעת. אם יש צורך בכלל בעדות, אלו פעולות "קרוב לוודאיי" שינקוט מי שביצע עבירות פשע בהיקף נרחב של ריגול חמור נגד המדינה, נפנה לעובדה, **שהתובעת עצמה** טענה בערוץ 10, שהיא היתה משמידה את המחשב, הכולל את אלפי המסמכים שהיא נטלה ללא רשות מן הצבא, אם היתה יודעת על ההסכם עם השב"כ: **"אני הייתי מפרקת את המחשב שלי לאלף חתיכות אם הייתי יודעת"** (!). התובעת אף חזרה על כך, וביתר שאת, בחקירתה הנגדית בתיק זה (ובכך שללה כל אפשרות טיעון מצידה, כאילו אמירתה בכתבה בערוץ 10 נעשתה סתם כך, ללא מחשבה, כביכול).
30. ממה נפשך? אם התובעת היתה עבריינית, שביצעה את עבירת הפשע, מתוך מחשבה, תכנון והכנה, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בעניינה, הרי שהאפשרות שתשבש חקירה היתה "קרובה לוודאיי" ואף ודאית, וכך בדיוק גם אם נלך לפי הדמות הבדייונית שהוצגה בתיק זה, כאילו מדובר ב"ילדה", הרי שהיא עצמה טענה בכתבה בערוץ 10 (נספח 28 לתצהיר בלאו) שזה מה שהיתה עושה, **בזמן אמת**, באותה תקופה, שבה היא היתה "ילדה", כביכול.
31. בניגוד לטענת התובעת, הנתבעים דנו בטענת מתי גולן, כי הוא היה מגלה לתובעת על התשאל בשב"כ (ראה, בין היתר, פרק לד' 1 לסיכומיהם), וציינו, כי העובדה שהוא העלה סברה, שהוא היה מגלה למקור על תשאל בשב"כ, אינה הופכת את סברתו לפעולה חוקית, נורמטיבית ומותרת מצד עיתונאי, ובוודאי כשקיים חשש לכך שהמקור יבצע עבירה פלילית. הנתבעים הפנו בענין זה לשינויים בגירסת התובעת, אשר טענה בהליך הפלילי שהיא לא משבשת חקירה, אך בחקירתה הנגדית בתיק זה היא טענה, שהיא היתה מפרקת את המחשב (כלומר, כן משבשת חקירה) ללא קשר ליעוץ משפטי, ובסיכומיה, לאחר שנקלעה למצוקה, האם לאמץ את טענותיה בהליך הפלילי או עדותה בחקירתה הנגדית בתיק זה, הותירה זאת בסימני שאלה. והנה, **בסיכומי התשובה** הפכו סימני השאלה, לשיטת התובעת, לסימני קריאה ברורים, והתברר, כי התובעת טוענת, שהיא אכן היתה עוברת עבירות פליליות של שיבוש חקירה, השמדת ראיות וכדומה, אילו היא היתה מקבלת אזהרה מבלאו. ראה, למשל, סעיפים פט' וקז' לסיכומי התשובה, כמו גם טענתה בסעיף קו' לסיכומי התשובה, כי אילו היתה מיודעת, היתה **מונעת את נזקה לחלוטין**, או לפחות ברובו, דהיינו, לשיטתה, היא היתה מונעת את ה"נזק" של חשיפתה כעבריינית שביצעה פשע על ידי רשויות אכיפת החוק. נדמה, שאין מחלוקת - גם לפי סיכומי התשובה של התובעת - שאילו התובעת אכן היתה משבשת חקירה, משמידה ראיות (פירוק המחשב לאלף חתיכות) ונמלטת מהארץ, בין על רקע צפיות לחקירה, בין על רקע ידיעתה, כי מתנהלת חקירה, בין על רקע חקירת בלאו בשב"כ ובין על רקע ההסכם עם השב"כ, הרי **שמדובר היה בעבירות פליליות חמורות מצידה על פי חוק העונשין**. לאור טענות אלו של התובעת, אין חשיבות של ממש לשאלה, האם בלאו היה עובר עבירה פלילית בעצם אזהרתו אותה. די בכך שעל פי גירסת התובעת, היא היתה עוברת עבירות פליליות נוספות אלו, בכדי לשלול ממנה אפשרות לבוא בטענות אל הנתבעים, על כך שעקב "התרשלותם", כביכול, כלפיה, לא התאפשר לה לעבור גם עבירות פליליות חמורות נוספות אלו.
32. לסיכום: תיק זה התנהל תחת העובדה הברורה, שלא היתה לגביה מחלוקת, שהתובעת היתה בגדר עבריינית שביצעה מעשי פשע, בזמן נטילת המסמכים והעברתם לבלאו, לרבות במהלך התקופה שעד לחקירתה בשב"כ. הנתבעים הגישו את סיכומיהם, בין היתר, על יסוד עובדה ברורה זו, שלא היתה לגביה מחלוקת, וטענו, בין היתר, כי הם לא התרשלו, וכי התובעת לא עמדה בנטל להוכחת תביעתה. אף עד מטעם השב"כ, המשטרה או הצבא, לא בא להעיד בתיק. אין אף עדות או ראיה בתיק, שעקב רשלנות כלשהי של הנתבעים, התובעת נחשפה כמקור (!). במהלך המשפט, התובעת שינתה חזית באופן פסול, והעלתה בחקירתה הנגדית טענה חדשה, שלא הופיעה בכתב התביעה או בתצהירה, כי בשב"כ לא היה לה יעוץ של עו"ד (ראה ע' 146 שי' 24-25 לחקירת קס ביום 19.5.16). הנתבעים התייחסו גם לכך בסיכומיהם, ודחו גם טענת כזב זו של התובעת. כפי שטענו הנתבעים, מתמליל החקירה בשב"כ עלה בבירור, כי דווקא כן ניתנה לתובעת אפשרות לכך, **בטרם הודתה בדבר**, והתובעת אף טענה בהליך הפלילי, ש**ותרה** על קבלת יעוץ מעורך דין, והשתמשה בכך כנימוק לטובתה, ובבית המשפט העליון היא אף זכתה לקיצור עונשה, וזאת בין היתר, עקב טענתה בדבר שיתוף הפעולה שלה עם חוקריה והפללתה העצמית. איש כמובן גם לא מנע מהתובעת, כל התקופה שבה החזיקה במסמכים ועד לחקירתה בשב"כ, להתייעץ עם עורך דין.
- בסיכומי התשובה** שינתה התובעת חזית שוב, וניסתה לברוא עולם בדיוני, כאילו היא לא היתה אז עבריינית, וכאילו לא נפתחה חקירה במועד פניית עופר קול לעיתון, וכאילו הנתבעים לא צפו אז אותה. העובדות הפוכות בתכלית: התובעת כבר היתה אז עבריינית, החקירה כבר נפתחה, והנתבעים כבר צפו באותם ימים חקירה (מוגבלת ומצומצמת) והנתבעים חששו, בזמן אמת, מפני אפשרות שיבוש חקירה, הן מצידם והן מצד התובעת, על דרך של מתן אזהרה לתובעת. ואכן, כפי שהודתה בכך לימים התובעת, היא היתה משבשת את החקירה, אם היתה יודעת שמתקיימת חקירה ושהשב"כ בעקבותיה. בנסיבות אלו, כל שנותר לתובעת היא הטענה, שבלאו לא נתן לה את ההזדמנות לתאם גירסאות, לשקר בחקירה, לשבש חקירה, להשמיד ראיות ולהימלט מן הארץ, ובכך פגע, כביכול, ב"אוטונומיית" הרצון שלה, כמי שביצעה עבירות פשע, לבצע עוד עבירות פליליות - מדובר בטענה מופרכת מיסודה, אשר מוטב היה לה שלא נטענה משנטענה, שאין בינה לבין יחסי עיתונאי-מקור ולא כלום.